

Sygn. akt II CSK 212/15

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa P. M.

przeciwko B. Spółce Europejskiej Oddział w Polsce z siedzibą
w K.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej Skarbu Państwa -
Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad w Warszawie Oddział w Szczecinie
o wydanie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 2 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 września 2014 r., sygn. akt II Ca 1007/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset)
zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnych orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pełnomocnik powoda P. M. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 września 2014 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Uzasadniając występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego pełnomocnik powoda wskazał na potrzebę „rozstrzygnięcia zależności między konstytucyjną gwarancją ochrony własności (art. 21 Konstytucji) oraz przyznanych przez Konstytucję praw podmiotowych (art. 64), a zastrzeżeniem prawa własności dróg na rzecz Skarbu Państwa (art. 2a ust. 1) i wyłączeniem ich przez to z obrotu”. Istotne zagadnienie prawne autor skargi kasacyjnej sprowadził nadto do pytania: „czy pas drogowy lub niektóre z jego obiektów i urządzeń bez wyjątku muszą stanowić własność Skarbu Państwa w oparciu o przepisy ustawy o drogach publicznych (art. 2a ust. 1)?”.

Przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r. IV CSK 53/2013, nie publ.). Wskazanie zagadnienia prawnego powinno nastąpić przez

określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen.

Tych wymagań autor skargi kasacyjnej nie spełnił. Pełnomocnik powoda, ograniczając się do sformułowania wielozdaniowych pytań, w istocie nie przeprowadził żadnego pogłębionego wywodu prawnego dla wykazania, że jego wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne wymagające zaangażowania Sądu Najwyższego.

Pierwsze ze sformułowanych pytań podnoszące wątpliwości natury konstytucyjnej jest w istocie pytaniem retorycznym, ponieważ na tle wskazanych postanowień Konstytucji autor skargi kasacyjnej nie przedstawił pytania, którego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie w rozpatrywanej sprawie.

Drugie z przedstawionych w skardze pytań, dotyczące „statusu prawnego pasa drogowego i umieszczonych w nim urządzeń, w tym Miejsca Obsługi Podróżnych”, również nie stanowi zagadnienia prawnego w przywołanym powyżej rozumieniu, ponieważ pełnomocnik powoda nie przedstawił argumentów, które mogłyby świadczyć o możliwych rozbieżnościach interpretacyjnych. Nie spełnia tego wymagania zawarty w skardze kasacyjnej wywód dotyczący pojęcia drogi publicznej oraz pasa drogowego, skoro autor skargi kasacyjnej nie uwzględnił definicji drogi ekspresowej z art. 4 pkt 10 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz. U. 2015 poz. 460 - tekst jednolity z późn. zm.) zgodnie z którą droga ekspresowa, będąca drogą krajową zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 1, obejmuje również urządzenia obsługi podróży, pojazdów oraz przesyłek. Brak było więc podstaw do przyjęcia, że w sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Na wniosek Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 w zw. z 13 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).

